

ter, og det er jo ogsaa det Hovedformaal, Ministeren har med Lovforslagets Forelæggelse.

Paa en Del Punkter har Ministeren været meget heldig. Han har søgt at imødekomme nogle af de mest fremtrædende Ønsker fra Danmarks Lærerforening, og det anser jeg for heldigt. Der er — med Undtagelse af Landbruget — neppe noget Fag, der er saa fortræffeligt organiseret, som Lærerstanden er eller i alt Fald hidtil har været, idet den i lige Grad har søgt at tage Hensyn til Skolens Udvikling og til sit eget Tarv. Saa længe disse to Ting følges ad paa samme Maade som hidtil i Foreningens Ledelse, tror jeg, at Administrationen og Lovgivningsmagten gøre klogt i at tage alt det Hensyn dertil, som kan tages. I denne Forenings Virksomhed har man nogen Garanti for, at Udviklingen fortsættes harmonisk. Jeg skal afholde mig fra Omtalen af en Del Ændringer, som man neppe vil kunne rejse nogen Tvivl om fra nogen Side, og jeg skal heller ikke omtale de rene Redaktionsændringer, men holde mig til de enkelte, med Hensyn til hvilke jeg ikke er enig med den højtærede Minister i den Maade, hvorpaa han har søgt at løse Spørgsmaalene. Og jeg vil haabe, at det maa lykkes det eventuelle Udvalg at naa til en Overenskomst med Ministeren, hvorved disse Punkter kunne faa en anden Affattelse, der bedre kan tilfredsstille saavel Lærerstandens Tarv som selve Udviklingen. Jeg vil forudskikke den Bemærkning, at naar jeg paa enkelte Punkter er endog ret uenig med Ministeren, maa det ingenlunde opfattes som Uvillie, tværtimod, det er kun Udtryk for et Ønske om i Forening med ham at faa løst disse Spørgsmaal paa en heldig Maade.

Der er, som sagt, enkelte Forslag, om hvis Rigtighed jeg ikke alene nærer Tvivl, men som jeg anser for ret uretfærdige, og det er da ganske naturligt, at jeg haaber paa en forbedret Affattelse af dem. Det første Punkt, jeg skal omtale, er Forslagets § 3, hvor 4 Aar foreslaas forandret til 2 Aar. Jeg vil tillade mig at minde den højtærede Minister saa vel som de ærede Medlemmer, der have været med ved Skolelovens Affattelse, om, at Bestemmelsen om de 4 Aar var det væsentligste, næsten det eneste virkelige Korrektiv, man i den ny Lov kunde fastsætte mod en alt for stærk Protektion ved Embedsbesættelserne. Jeg er derfor ikke meget til Sinds til at forandre dette Tal og nedsætte det til det halve. Naar Motiverne i saa Henseende

oplyse, at Ministeren har været nødt til at udstede et overvældende Antal Dispensationer, vil jeg meget gerne tro det, men man maa jo ikke glemme, at det drejer sig om en Overgangsperiode, idet der i de tre Aar, Loven har eksisteret og virket, i Virkeligheden er blevet oprettet mange ny Embeder, og dette har naturligt skabt Trang til en Mængde Dispensationer. Der vil ganske sikkert i Fremtiden, efterhaanden som Loven kommer til at virke mere normalt, ikke paa nogen Maade være Trang til en saadan Forandring. I hvert Fald vil jeg foretrække, at disse Dispensationer vedblivende foretages ved ministeriel Resolution, i Stedet for at man lovmæssigt her nedsætter de 4 Aar til det halve og derved aabner en overordentlig vil Port for Protektion. Det er nemlig den, der derved vil komme til at herske, det vide vi alle meget godt. Naar en ganske ung Lærer, der kun har 2 Aars Tjenestetid, er saa heldig blandt Indstillingsmyndighederne at have Rygstød ved Familie- og andre Forbindelser, har han ubetinget Chancer for lettere at blive indstillet og faa Embedet end den, der ikke har Rygstød, men har tjent 4 Aar og maaske længere, og som baade hvad Eksamenresultat og hvad Lærerdydighed angaar kan være mindst lige saa kvalificeret. Jeg er derfor meget lidt glad ved dette Forslag om Nedsættelse af disse 4 Aar og vilde meget foretrække, at man prøvede at hjælpe sig ved Dispensationer, indtil man efter et større Aaremaal fik Erfaring for, om det var nødvendigt at nedsætte denne Tid. Alle — ogsaa den højtærede Minister — vil indrømme, at man ikke paa dette Tidspunkt kan overse, om det vil være nødvendigt, tværtimod, alt taler for, at det ikke vil blive nødvendigt.

Det næste Punkt, jeg skal tillade mig at omtale, er § 5, der angaar Kirkebylærernes Tilsyn med Kirkens Rengøring, Renholdelse af Alterkar osv. Dette Punkt er ret udførligt omtalt af de to foregaaende ærede Talere, men ihvorvel jeg er glad ved den højtærede Ministers Forslag i Principet, idet det fremtidig ikke skal være en Pligt for Lærerne at udføre denne Tyendegerning, om man saa maa sige, er jeg dog ikke saa ganske enig med de foregaaende ærede Talere i, at den Maade, hvorpaa dette Spørgsmaal er foreslaaet løst, er heldig. I alt Fald tror jeg, at denne ogsaa kan give Anledning til Uheld og Misforstaaelser, for ikke at udtale mig stærkere. Der staar nemlig, at Ringeren skal under Lærerens Tilsyn, altsaa under Lære-